

Őszikék – Vers I. helyezett

DIÓSZEGI SZABÓ PÁL

DON QUIJOTE HAZATÉR

– Dr. Benyhe János emlékének

„Szándékom mindig nemes célt követ,
hogy mindenkivel jót tegyek,
senkivel se rosszat.”

– Cervantes: Az elmés nemes Don Quijote
de la Mancha (Benyhe János fordítása)

Nem csupán úrnők, lovagok meséit
hallhatod tőlem! A való világnak
tükröt állíthatsz, belenézni szebb–jobb,
mint a valódi!

Mint a költészet! – Rocinante engem
görnyedő hátán hova elröpített?
Mert, mi eltűnt rég, azokat kerestem,
általuk éltem!

Tisztaság, Erkölc, hova tűnt az Érdem,
mind neveltség már, hol a régi (M)Érték,
annyi feslettség van e kis világban,
túl kicsi Földünk!

Annyi feslettség, hogy a Tiszta Embert
századunkban, mint e lovagregényben,
bűntelen tartják eszement bolondnak,
háborodottnak.

Mert nem illendő mi közénk a Jóság,
Balga Tisztesség, kinek érdekében
már nem áll őrként – noha védekeznénk –
senki se, Sancho!

Törd gitárom szét, ne kísértsen újra,
régem elzengett, amiért daloltam,
rég, mint Szapphó, leleménye, rejtett
kincse ma: lim–lom.

Ágyba fekvőn már, remegő kezekkel,
Szél–„ma–lom” – harcom befejeztem immár.
Nem kaland sarkallt, s nem az Ész vezérelt
mindig: a Szívem!

Hódmezővásárhely, 2015.

Őszikék – Vers III. helyezett

TÓTHÁRPÁD FERENC

A FOSZTOGATÓ

Bohóc vagyok e színpadon,
manézstalan fogoly,
-talan, -telen produkcióm
a kényszerű mosoly.

A dal, amit ma dúdoló,
az mégis húsba vág:
„Szegénylegényt – kit érdekel? –
hadd húzza csak az ág!”

Akad még bőr a hat alatt,
s akad még az, ki nyúz,
nem érdekel, de szinte már
kifeszlik, nézd, a hús!

*

Maradj nyugodtan! Sorsodat
nem illeti derű,
az álmodat sem álmodod,
te romlott életű!

A hajnalokkal érkezik,
aranyba gyúl a nap,
de még az árnyéktól is
megfosztod önmagad.

Kőszeg, 2015.

